

ИРЛАНДЕЦЪТ
Франк Шийран и краят на Джими Хофа

**I HEARD YOU PAINT HOUSES: Frank „The Irishman“
Sheeran & Closing the Case on Jimmy Hoffa**

Copyright © 2004, 2005, 2016 by Charles Brandt

Updated edition (June 24, 2016) by Steerforth

All rights reserved

© Богдан Русев, *превод от английски*

© Дамян Дамянов, *адаптация на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2019

ISBN: 978-954-28-3030-6

Чарлз Бранд

ИРЛАНДЕЦЪТ

Франк Шийран
и краят на Джими Хофа

Превод от английски Богдан Русев

СЪДЪРЖАНИЕ

Благодарности	7
Пролог: „Ръс и Франк“	9
Глава 1: „Няма да посмеят“	17
Глава 2: „Как стоят нещата“	31
Глава 3: „Намери си друга боксова круша“	37
Глава 4: Университетът на Малката Египтянка	44
Глава 5: 411 дни	52
Глава 6: Направих каквото се налагаше.....	61
Глава 7: Събуждане в Америка	70
Глава 8: Ръсел Буфалино	
Глава 9: Брускета с прощуто и домашно вино.....	86
Глава 10: В центъра	98
Глава 11: Джими	107
Глава 12: „Чух, че боядисваш къщи“	116
Глава 13: Няма толкова голям парашут	126
Глава 14: Убиецът не носеше маска	136
Глава 15: Уважение в плик	149
Глава 16: „Искам да им предадеш нещо“	160
Глава 17: „Истинска подигравка“	171
Глава 18: „Вече е просто обикновен адвокат“	184
Глава 19: „Погазване на правата на народа“	196
Глава 20: Комедийната трупа на Хофа	207
Глава 21: Просто ми затвори телефона.....	220
Глава 22: Като животно в клетка.....	229
Глава 23: „Нищо не е евтино“	240

Глава 24: Човекът имаше нужда от услуга, това е.....	252
Глава 25: Джими не беше такъв човек.....	267
Глава 26: „Ще настане същински ад“.....	275
Глава 27: 30 юли 1975 година.....	287
Глава 28: Боядисване на къща.....	291
Глава 29: Никой не е недосегаем.....	303
Глава 30: „Виновниците не са останали безнаказани“.....	307
Глава 31: Под обет за мълчание.....	317
Послеслов.....	326
Епилог.....	342
Заключение: Истории, които не можеха да бъдат разказани досега.....	360

БЛАГОДАРНОСТИ

Дължа благодарност на моята невероятно красива, талантлива и прекрасна съпруга Нанси, която направи безпощадна, честна и разумна редакция на всяка глава, преди да я изпратя на издателя си. Докато бях в Ню Йорк и Филадельфия, за да работя по тази книга, Нанси поемаше грижата за всичко останало и всеки ден ми даваше вдъхновение, кураж и подкрепа. Всеки път, когато ме придружаваше на посещенията ми при Франк Шийран, той сякаш се подмладяваше. Дължа благодарност за подкрепата и окуражението им и на нашите деца: Трип Уиър, Мими Уиър и Джени Роуз Бранд.

Дължа благодарност на моята забележителна майка, която на възраст от 89 години ми готвеше италианска храна, търпеше ме и ме окуражаваше през дългите седмици, които прекарах на лаптопа си в нейния апартамент в Манхатън.

Дължа благодарност на моя скъп приятел, легендарния издател Уилям Дж. Томпсън – първият издател както на Стивън Кинг, така и на Джон Гришам, – който щедро ми позволи да почерпя от неговия опит за развитието и изпълнението на проекта.

Ударих джакпота в деня, когато Франк Уайман се съгласи да ми стане литературен агент. Франк взе проекта присърце като съществена част от американската история, която в противен случай щеше да бъде изгубена, измисли оригиналното заглавие на книгата и побутна Франк Шийран в правилната посока, за да го убеди да се съгласи последният ни разговор да бъде записан на видео.

Когато покойният Нийл Решън предложи на моя агент да се свърже с издателството „Стиъруърт Прес“, моята книга си намери издател, който не спира да мисли и да работи, а вече е и мой скъп приятел. Благодаря ти, Нийл, че ни отведе при изключителния Чип Флайшър и неговата сътрудничка Хелга Шмит.

Благодаря на авторите като Дан Молдеа, Стивън Брил, Виктор Ризъл и Джонатан Куитни, които с риск за живота си проведоха вещи разследвания, за да разкрият и запазят за поколенията голяма част от истината за Джими Хофа, неговите съвременници и изчезването му.

Благодаря на пенсионирания специален агент Робърт А. Гарити за отличната, изчерпателна и професионална работа в разследването на ФБР на случая с Хофа. Моята работа нямаше да може да бъде свършена, ако ти и твоите колеги не бяхте свършили вашата.

Благодаря на всички агенти, полицейски следователи, прокурори и техните екипи, чиито усилия породиха множество от онези заглавия и репортажи, използвани в книгата.

Благодаря на Кармайн Зозора, брат по творчество, за всекидневното окуражаване от негова страна, което ми помогна да не изпускам целта от очи, когато ми беше трудно, и за мъдрите му съвети на всяка крачка по пътя, особено когато започвах да му се оплаквам, а той ми повтаряше: „Просто напиши книгата, всичко останало ще стане само“.

ПРОЛОГ

„РЪС & ФРАНК“

В една лятна вила на брега на едно езеро, в една стая с неколцина разплакани и разтревожени членове на семейството на Джими Хофа, служителите на ФБР откриха един жълт бележник. Хофа го беше държал до телефона си. В бележника с молив бяха записани две имена: „Ръс & Франк“.

„Ръс & Франк“ бяха близки приятели и доверени поддръжници на Джими Хофа. Франк – мъж с великанско телосложение и мускули от стомана – беше толкова верен и близък на Джими по времето на всичките му сблъсъци с органите на реда и Боби Кенеди, че го смятаха за един от семейството.

В този ден на езерото, събраните в стаята роднини се страхуваха до дъното на душата си, че само някой наистина близък приятел, който се радва на безрезервно доверие, би могъл да успее да стигне толкова близо до предпазливия и бдителен Джими Хофа, за да му навреди – на Джими Хофа, който винаги си беше давал съвсем ясна сметка за своите смъртни врагове. И в този ден „Ръс & Франк“ – иначе казано Франк Шийран, по прякор Ирландеца, на служба в мафията, и неговият кръстник Ръсел Буфалино, по прякор Макджий – станаха основни заподозрени в разследването на най-прословутото отвлечане в американската история.

Всички документални книги и сериозни журналистически разследвания на случая с безследното изчезване на Хофа потвърждават, че Франк Шийран, по прякор Ирландеца – дотогава верен поддръжник на Хофа в профсъюзната организация ИВТ („Международното братство на водачите“, основана още през 1903 година), – се е обърнал срещу своя приятел и наставник. Проучванията твърдят, че Шийран е бил един от престъпниците, замислили и осъществили отвлечането, който е присъствал на убийството на Хофа, а самото убийство е било одобрено и планирано от Ръсел Буфалино, по прякор Макджий. Някои от тези книги са резултат от изрядни и подробни проучвания на всички документи по темата, включително „Вой-

ните на Хофа“ от разследващия журналист Дан Молдеа, „Водачите“ от Стивън Брил, основателя на документалния телевизионен канал Court TV, и „Хофа“ от професор Артър Слоун.

На 7 септември 2001 година, повече от двайсет и шест години след началото на тази мистерия, един от членовете на семейството, присъствал в онази вила на езерото и споделил онези ужасяващи мигове с майка си и сестра си, организира една пресконференция. Джеймс П. Хофа, синът на Хофа – и настоящ президент на профсъюза, – току-що беше обнадежден от най-новото развитие в разследването на случая с неговия баща. От ФБР бяха оповестили, че лабораторното изследване на ДНК от кичур коса е потвърдило, че Джими Хофа наистина е бил в един автомобил, за който отдавна се е подозирало, че е използван за извършването на престъплението. На пресконференцията водещият кореспондент на новинарския канал „Фокс Нюз“ Ерик Шон се обърна към Джеймс с въпроса дали е възможно неговият баща да е бил подмамен да влезе в колата от неколцина други общоизвестни заподозрени за това престъпление. Джеймс отрицателно поклати глава при споменаването на имената на всички останали от списъка и накрая заяви: „Не, баща ми не познаваше тези хора“. Но когато Шон го попита дали е възможно Франк Шийран да го е подмамил да влезе в колата, Джеймс кимна с глава и отговори: „Да, баща ми би се качил в колата с него“.

В края на пресконференцията Джеймс изрази пред медиите своята надежда случаят да бъде разрешен с помощта на „предсмъртно самопризнание“. По това време Франк Шийран вече беше единственият от първоначалните заподозрени, който все още беше между живите – и наистина беше на достатъчна възраст, така че да бъде практически невъзможно да бъде осъден приживе в резултат на доброволното самопризнание, което евентуално би направил. Пресконференцията беше проведена едва четири дни преди трагичните събития от 11 септември 2001 година. Планираното участие на Джеймс П. в коментарното телевизионно предаване „Шоуто на Лари Кинг“ на следващата седмица беше отменено.

Един месец по-късно, когато историята за Хофа отдавна беше изместена от други новини от първите страници на вестниците, единствената дъщеря на Джими – съдия Барбара Кренсър – се обади на Франк Шийран от кабинета си в съда в Сейнт Луис. По маниера на легендарния си баща съдия Кренсър веднага заговори по същество, като се обърна към Шийран с лична молба да даде покой на

нейното семейство, като разкаже какво знае за изчезването на баща ѝ. „Постъпи както е редно“, помоли го тя. По съвет на адвокатата си Шийран не разкри нищо и вежливо посъветва Барбара да разговаря с въпросния адвокат.

Това не беше първият път, когато съдия Барбара Кренсър се обърна към Ирландеца с писмо или телефонно обаждане, за да се опита да го накара да разкрие тайните си. На 6 март 1995 година Барбара му беше написала следното: „Убедена съм, че съществуват мнозина така наречени верни приятели, които знаят какво се е случило с Джеймс Р. Хофа, кой го е извършил и защо. Фактът, че нито един от тях не е разказал това на семейството му – дори под обет за мълчание, – е мъчителен за мен. И вярвам, че ти също си един от тези хора“.

На 25 октомври 2001 година, една седмица след разговора по телефона с Барбара, Франк Шийран, по прякор Ирландеца – над осемдесетгодишен и принуден да използва проходилка за възрастни, за да се придвижва, – отвори вратата на верандата си, след като някой почука на нея. Бяха двама млади агенти на ФБР. И двамата бяха дружелюбни, спокойни и се отнасяха с подчертано уважение към възрастния мъж в края на живота му. И двамата се надяваха, че с възрастта беше омекнал и може би дори се беше покаял. И двамата искаха да се сдобият с онова „предсмъртно самопризнание“. Твърдяха в един глас, че са твърди млади, за да си спомнят за самия случай, но са прочели хиляди страници от досието по него. Не криеха, че знаят за телефонния разговор на Шийран с Барбара, и веднага му казаха, че вече са го обсъждали с нея. Но точно както беше правил толкова много пъти от 30 юли 1975 година насам – денят, в който Джими изчезна безследно, – Шийран с искрено съжаление посъветва агентите на ФБР да се обърнат към неговия адвокат, Ф. Емет Фицпатрик, бившия областен прокурор на Филадельфия.

След като от ФБР не успяха да убедят Шийран да окаже съдействие на разследването и да направи „предсмъртно самопризнание“, на 2 април 2002 година служителите на реда обявиха, че предават цялото досие по случая в размер на 16 хиляди страници на областния прокурор на Мичиган, а 1330 от същите страници ще бъдат предадени на медиите и двете деца на Джими Хофа. Федерални обвинения нямаше да бъдат предявени. След почти двама месеца и седем години от ФБР най-сетне се бяха отказали да разкрият случая.

На 3 септември 2002 година, почти точно една година след пресконференцията на Джеймс П., областната прокуратура на Мичиган

също се отказа от разследването и го прекрати, като изрази своите „неизменни съболезнования“ на децата на Хофа.

На пресконференцията, на която обяви това решение, областният прокурор Дейвид Горсика каза следното: „За съжаление, това разследване по всичко прилича на страхотен криминален роман, но без последната глава“.

Настоящата книга наистина е криминална, но не е роман. Това е истинска история, основана на лични разговори с Франк Шийран, повечето от които са записани дума по дума. Проведох първия от тези разговори през 1991 година в апартамент на Шийран, скоро след като двамата с партньора ми от кантората успяхме да уредим предсрочното освобождаване на Шийран от затвора заради влошеното му здравословно състояние. Веднага след този разговор през 1991 година Шийран размисли по отношение на разследващия характер на планираните разговори и ги прекрати. Вече беше признал много повече, отколкото му се искаше да е направил. Тогава му казах да се свърже с мен, ако си промени решението и отново е готов да се подложи на моите въпроси.

През 1999 година дъщерите на Шийран организираха с техния застаряващ и физически немощен баща да се срещне монсеньор Хелдусор от католическата църква „Св. Дороти“ във Филадельфия. Шийран се срещна със свещеника, който му въздаде опрощение на греховете, така че да може да бъде погребан в католическо гробище. Тогава Франк Шийран ми каза следното: „Вярвам, че има нещо друго, след като умрем. Ако имам шанс да го получа, не искам да пропилявам този шанс. Не искам да затварям вратата“.

След срещата си с католическия свещеник Шийран се свърза с мен и по негова молба присъствах на друга среща в кабинета на адвокатата му. На тази среща Шийран се съгласи да отговори на всичките ми въпроси и разговорите ни бяха възобновени, за да продължат пет години след това. По време на тези разговори използвах целия си опит като бивш прокурор по дела за убийство и смъртни присъди, лектор по провеждане на кръстосани разпити, познавач на изкуството на разпита и автор на няколко научни статии за законовата разпоредба на Върховния съд на САЩ, която не разрешава в съда да бъдат използвани самопризнания, придобити по незаконен начин. Както ми каза веднъж Шийран: „Ти си по-лош от всяко ченге, с което съм си имал работа“.

Прекарах безброй часове в компанията на Ирландеца, като се срещам с предполагаеми влиятелни членове на мафията, пътувах с кола до Детройт, за да открия мястото, на което беше изчезнал Хофа, пътувах с кола до Балтимор, за да открия мястото, на което Шийран беше направил две доставки по поръчки на подземния свят, разговарях с адвокатата на Шийран, роднините и приятелите му, докато най-сетне не опознах в подробности истинския човек зад лицето на героя от тази история. Прекарах и безброй часове на телефона и в лични срещи, през които отново и отново ровех в бездънната мина от документи, послужили за основа на тази книга.

В общия случай първото правило за водене на един успешен разпит е да вярваш, че обектът наистина иска да си признае всичко – дори когато отрича и лъже. Случаят с Франк Шийран беше точно такъв. Второто правило е да не го оставяш да спира да говори – а в случая с Ирландеца това не беше никакъв проблем. Когато думите започнат да се изливат навън, истината сама намира начин да се покаже.

Дълбоко в себе си Франк Шийран отдавна беше жадувал да сваля от плещите си бремето на тази история. През 1978 година се разрази скандал за това, дали Шийран наистина е направил самопризнания в телефонен разговор – може би под въздействието на алкохол – пред Стивън Брил, автора на „Водачите“. Според ФБР Шийран си беше признал всичко на Брил и служителите на реда се опитаха да притиснат Брил, за да им предаде записа от този разговор. В една своя статия Дан Молдеа – авторът на „Войните на Хофа“ – пише как Брил лично му е казал на закуска в един хотел, че притежава запис от самопризнанието на Шийран. Но Брил – може би мъдро, за да предотврати включването си в програмата за защита на свидетелите – публично отрече този факт във вестник „Ню Йорк Таймс“.

В съответствие с всичко това през по-голямата част от съвместно документираните ни разговори аз полагах непрестанни усилия да защитавам личните му права, така че собствените му думи да не могат да бъдат използвани като доказателство в съда.

Докато пишех тази книга, Франк Шийран я четеше и одобряваше глава по глава. Накрая той прочете още веднъж целия ръкопис, за да го одобри в неговата цялост.

На 14 декември 2003 година Франк Шийран почина. Шест седмици преди това, по време на последния пристъп на болестта му, той проведе с мен един последен разговор от болничното си легло,

който беше записан дума по дума. Както ми каза тогава, вече се беше изповядал и беше получил последно причастие от свещеника на болницата. Франк Шийран съзнателно избягваше употребата на юридически издържана терминология, с която да се защити от евентуално съдебно преследване, когато се обърна към моята видеокамера за своя „момент на истината“. Вдигна в ръката си един екземпляр от тази книга и заяви, че застава зад всичко, което ще прочетете в нея, включително и истината за личното му участие в онова, което се е случило с Джими Хофа на 30 юли 1975 година.

На следващия ден – около една седмица, преди окончателно да изгуби силите си – Франк Шийран се обърна към мен с молбата да се помоля заедно с него и двамата заедно казахме „Отче наш“ и молитвата към Дева Мария.

В крайна сметка думите на Франк Шийран могат да бъдат използвани единствено в съда на общественото мнение – и така вие, читателите, сами да определите каква ще бъде вашата присъда за едно от ключовите събития от историята на миналия век.

Водещата нишка на тази история е уникалният, забележителен живот на Франк Шийран. Остроумният мъж с прякора Ирландеца е заклет католик и корава рожба на Голямата депресия; закален в битките герой от Втората световна война; високопоставен служител на профсъюзната организация ИВТ; обвинен от Руди Джулиани по делото за рекет и изнудване, заведено от тогавашния главен прокурор срещу управителния съвет на Коза ностра – един от общо двама души от неиталиански произход в списъка на Джулиани от двайсет и шестима мафиотски босове, включително кръстниците на фамилиите Бонано, Дженовезе, Коломбо и Лучезе, мафиотските фамилии от Чикаго и Милуоки и техните заместници; осъден престъпник и легендарен довереник на мафията; баща на четири дъщери и дядо, обожаван от внуците си.

Заради всичко хубаво в противоречивия живот на Франк Шийран, включително военната му служба и любовта му към неговите деца и внуци, аз приех да бъда един от носачите на ковчега на Ирландеца на неговото погребение. Ковчегът му беше зелен и украсен с американското знаме.

Това е последната глава от историята за трагедията, сполетяла Хофа – онова престъпление, което не е спряло да измъчва всички хора, свързани с него, включително и неговите извършители; и все

пак най-вече роднините на Джими Хофа в техните усилия да узнаят истината за неговата съдба.

Бележка на автора:

Онези части от книгата, които са разказани с гласа на Франк Шийран в течение на стотици часове записани разговори, са отбелязани с кавички и предадени в минало време. Други части и цели глави, написани от мен, добавят към неговите думи важни подробности и документална информация и са предадени в сегашно историческо време.